

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Lee Child

Lună albastră

Traducere din engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

UNU

Pe harta Americii, orașul părea mic. Doar un minuscul punct cuminte, aproape de firul roșu al unui drum care traversa un centimetru de hartă altminteri pustiu. Dar, de aproape și la sol, avea o jumătate de milion de locuitori și acoperea o suprafață de peste 260 de kilometri pătrați. Avea aproape 150 de mii de gospodării și peste 800 de hectare de parcuri. Orașul cheltuia anual o jumătate de miliard de dolari și strângea aproape tot atât din impozite, taxe și cotizații. Era suficient de mare pentru ca departamentul de poliție să aibă 1 200 de angajați.

Și pentru ca activitatea de crimă organizată să fie divizată în două. Partea de vest a orașului era dominată de ucraineni. Cea de est, de albanezi. Linia de demarcație dintre zonele de influență a fost trasată mai riguros decât o circumscripție electorală. Oficial, urma Strada Centrală, care tăia orașul în două, de la nord la sud, dar avea tot felul de meandre și zigzaguri menite să includă sau să excludă anumite zone și părți ale unor cartiere, oriunde precedentele istorice justificau circumstanțe speciale. Negocierile au fost tensionate. Au avut loc mici dispute între părți. S-au întâmplat și lucruri neplăcute. Dar în

cele din urmă s-a ajuns la o înțelegere. Învoiala a părut să funcționeze. Fiecare tabără s-a ținut departe de cealaltă. Vreme îndelungată, n-a existat niciun contact semnificativ între ele.

Până într-o dimineață de mai. Șeful ucrainean parcă mașina într-un garaj de pe Strada Centrală și o luă spre est, pătrunzând în teritoriul albanez. Singur. Avea cincizeci de ani și era clădit ca o statuie din bronz a unui erou din vechime, înalt, dur și solid. Își spunea Gregory, căci doar așa puteau americanii să-i pronunțe numele de botez. Era neînarmat, lucru demonstrat de pantalonii strâmți și tricoul mulat pe care le purta. N-avea nimic în buzunare. Nimic ascuns. Coti la stânga, apoi la dreapta, tot mai adânc în teritoriul ostil. Se îndrepta spre un ansamblu de clădiri de pe o străduță lăturalnică. Știa că acolo albanezii își coordonau afacerile din niște birouri situate în partea din spate a unui depozit de cherestea.

De îndată ce trecu dincolo de linia de demarcație, fu urmărit pas cu pas. Venirea lui fusese anunțată prin telefon, așa încât la sosire îl întâmpinără șase siluete tăcute, care stăteau nemișcate într-un semicerc între trotuar și poarta depozitului. Ca niște piese de șah în formație defensivă. Se opri și ridică brațele lateral. Se întoarse pe loc lent, 360 de grade, cu brațele întinse. Pantaloni strâmți, tricou mulat. Nimic ieșit în relief. Nicio umflătură. Nici cuțit, nici pistol. Neînarmat, în fața a șase inși, care cu siguranță nu erau la fel ca el. Dar nu-și făcea griji. Să-l atace neprovocați era un pas pe care albanezii nu l-ar fi făcut. Știa asta. Eticheta trebuia respectată. Manierele erau maniere.

Unul dintre cei șase indivizi tăcuți făcu un pas în față. Parțial o manevră de blocare, parțial, dispus să-l asculte.

— Trebuie să vorbesc cu Dino, zise Gregory.

Dino era șeful albanezilor.

— De ce? întrebă individul.

— Am informații.

— Despre ce?

— Despre ceva ce trebuie să știe.

— Pot să-ți dau un număr de telefon.

— E un lucru care trebuie spus față în față.

— Și trebuie spus chiar acum?

— Da, chiar acum.

O vreme, tipul nu spuse nimic, apoi se întoarse și se aplecă, trecând printr-o ușă de acces pentru personal, montată într-o poartă metalică glisantă. Ceilalți cinci indivizi strânseseră formația, ca să acopere spațiul lăsat de plecarea tovarășului lor. Gregory așteptă. Cei cinci indivizi îl priveau, precauți și în același timp fascinați. Era o ocazie unică. De care ai parte o singură dată în viață. Ca și cum ai vedea un unicorn. Șeful celeilalte tabere. Chiar acolo, în fața lor. Negocierile anterioare se purtasera într-o zonă neutră, pe un teren de golf din afara orașului, de cealaltă parte a autostrăzii.

Gregory așteptă. După cinci minute lungi, individul se întoarse prin aceeași ușă de acces. O lăsă deschisă. Îi făcu semn cu mâna. Gregory înaintă, se aplecă și pătrunse în curte. Simți miros proaspăt de pin și auzi vaierul unui joagăr.

— Trebuie să te căutăm de microfoane, îl anunță individul.

Gregory aprobă din cap și-și scoase tricoul. Avea un bust puternic, solid și plin de păr. Nu se vedea niciun cablu. Individul îi controlă cusăturile tricoului și i-l dădu înapoi. Gregory se îmbracă și-și trecu degetele prin păr.

— Pe aici, spuse individul.

Îl conduse pe Gregory înăuntrul șopronului din tablă ondulată. Ceilalți cinci inși veniră în urma lor. Ajunseră la o ușă metalică simplă. Dincolo de ea era o încăpere fără ferestre, amenajată ca sală de ședințe. Patru mese din lemn stratificat puse cap la cap alcătuiau un fel de barieră. În mijlocul laturii opuse ușii, Dino ședea într-un fotoliu. Era mai tânăr decât Gregory cu un an sau doi și mai scund cu vreo trei-cinci centimetri, dar mai lat în umeri. Avea părul negru și o cicatrice de cuțit pe partea stângă a feței, mai scurtă deasupra sprâncenei și mai lungă de la umărul obrazului până la bărbie, ca un semn de exclamare răsturnat.

Individul care vorbise trase un scaun pentru Gregory vizavi de Dino, apoi ocoli masa și se așeză la dreapta lui Dino, ca un locotenent credincios. Ceilalți cinci se împărțiră în grupuri de trei și de doi și se așezară lângă ei. Gregory rămase singur dincoace de masă, având în față șapte chipuri lipsite de expresie. La început, nimeni nu spuse nimic. În cele din urmă, Dino întrebă:

— Cărui fapt îi datorez această mare plăcere?

Manierele erau maniere.

— Orașul urmează să aibă un nou comisar de poliție, spuse Gregory.

— Știm asta, răspunse Dino.

— Promovat din interior.

— Știm asta, zise din nou Dino.

— A promis că ne vine de hac, amândurora.

— Știm asta, spuse Dino pentru a treia oară.

— Avem un spion în biroul lui.

Dino nu spuse nimic. Pe asta n-o știa. Gregory continuă:

— Spionul nostru a găsit un fișier secret pe un hard-disk extern, ascuns într-un sertar.

— Ce fișier?

— Planul operațional cu care comisarul vrea să ne vină de hac.

— Și care ar fi ăla?

— E sărac în detalii, zise Gregory. Pe alocuri, este extrem de general. Dar nu trebuie să ne facem griji. Pentru că zi după zi, săptămână după săptămână, comisarul adaugă noi piese ale acestui puzzle. Și asta pentru că primește un flux constant de informații din interior.

— De unde?

— Spionul nostru a căutat îndelung și a găsit un alt fișier.

— Ce fel de fișier?

— O listă.

— O listă cu ce?

— Cu informatorii confidențiali cei mai de încredere ai poliției, spuse Gregory.

— Și?

— Lista aia conținea patru nume.

— Și?

— Doi dintre ei erau oameni de-ai mei, răspunse Gregory.

Nimeni nu spuse nimic. În cele din urmă, Dino întrebă:

— Și ce-ai făcut cu ei?

— Sunt sigur că-ți poți imagina.

Nici de data asta nimeni nu scoase o vorbă. Apoi Dino întreabă:

— Și de ce-mi spui mie asta? Ce legătură are cu mine?

— Celelalte două nume sunt oamenii tăi.

Tăcere.

— Suntem amândoi la ananghie, spuse Gregory.

— Cine sunt cei doi? întreabă Dino.

Gregory îi dezvăluie cele două nume.

— De ce îmi spui despre ei? întreabă Dino.

— Pentru că avem o înțelegere, răspunse Gregory. Eu îmi țin cuvântul dat.

— Ai avea enorm de câștigat dacă dispar eu. Ai avea tot orașul la mână ta.

— Doar pe hârtie, spuse Gregory. Mi-am dat seama brusc că sunt mulțumit cu acest statu-quo. De unde să găsesc destui oameni cinstiți care să se ocupe de operațiunile tale? Când se pare că nu găsesc destui ca să se ocupe de ale mele.

— Și se pare că nici eu.

— Așa că o să ne luptăm între noi mâine. Astăzi, vom respecta înțelegerea. Îmi pare rău că ți-am dat această veste jenantă. Dar și eu m-am pus într-o postură jenantă. În fața ta. Sper ca asta să însemne ceva. Suntem amândoi la ananghie.

Dino încuviință cu o mișcare din cap, fără să spună nimic.

— Am o întrebare, spuse Gregory.

— Păi, dă-i drumul, zise Dino.

— Dacă spionul ar fi fost al tău, nu al meu, tu mi-ai fi spus, așa cum ți-am spus eu?

Dino rămase tăcut vreme îndelungată, după care vorbi:

— Da, și din aceleași motive. Avem o înțelegere. Și, dacă amândoi avem nume pe lista aia, atunci niciunul dintre noi nu trebuie să se grăbească să facă prostii.

Gregory dădu aprobator din cap și se ridică în picioare.

Mâna dreaptă a lui Dino se ridică și el să-l conducă afară.

— Acum suntem în siguranță? întreabă Dino.

— Dinspre partea mea, da, zise Gregory. Îți pot garanta asta. Începând cu ora șase a acestei dimineți. Avem pe cineva la crematoriul orașului. Ne datorează niște bani. A acceptat să aprindă focul ceva mai devreme astăzi.

Dino dădu din cap fără să spună nimic.

— Dinspre partea ta, suntem în siguranță? întreabă Gregory.

— O să fim, spuse Dino. Până diseară. Avem pe cineva la cimitirul de mașini. Și el ne datorează niște bani.

Aghiotantul lui Dino îl conduse afară pe Gregory, care străbătu șopronul și ajunse la ușa joasă din poarta glisantă, apoi ieși în strada luminată de soarele strălucitor de mai.

În același moment, Jack Reacher se afla la peste o sută de kilometri distanță, într-un autocar Greyhound, pe autostrada interstatală. Avea locul pe partea stângă a vehiculului, în spate, pe scaunul de la geamul de deasupra osiei. Nu era nimeni lângă el. Cu totul, ceilalți pasageri erau în număr de douăzeci și nouă. Amestecul obișnuit. Nimic special. Exceptând o anumită situație, care era oarecum interesantă. De partea cealaltă a culoarului și cu un rând mai în față era un tip care dormea cu capul atârând. Avea părul cărunt, în mare nevoie de o tunsoare,

iar pielea era cenușie și flască, de parcă pierduse mult în greutate. Se poate să fi avut șaptezeci de ani. Purta o geacă albastră scurtă, încheiată cu fermoar. Dintr-un fel de bumbac gros. Poate impermeabilă. Capătul unui plic burdușit se ițea din buzunarul ei.

Reacher recunoscuse imediat tipul acela de plic. Mai văzuse. Uneori, dacă bancomatul era defect, intra în filiala băncii și primea banii de pe cardul său direct de la casier. Acesta îl întreba ce sumă dorește să retragă, iar el se gândea, dacă fiabilitatea bancomatelor e în declin, atunci n-ar strica să ceară o sumă mai consistentă, pentru mai multă siguranță, așa încât cerea cam de două-trei ori mai mult decât ar fi retras în condiții normale. O sumă mare. La care casierul îl întreba dacă dorea să-i pună banii într-un plic. Uneori, Reacher spunea că da, ca să se afle în treabă, și își primea banii într-un plic identic cu cel din buzunarul tipului adormit. Aceeași hârtie groasă, aceleași dimensiuni, aceleași proporții, la fel de burdușit, aceeași greutate. Câteva sute sau chiar mii de dolari, în funcție de tipul bancnotelor.

Reacher nu era singurul care îl văzuse. Individul aflat chiar în față îl văzuse și el. Era limpede. Se vedea că este foarte interesat. Arunca în mod repetat priviri furișe dincolo de culoar și în jos. Era un tânăr slab cu părul slinos și barbișon rar. Douăzeci și ceva de ani, cu o geacă de blugi. Un puști, nimic mai mult. Privea, se gândea, plănuia. Se lingea pe buze.

Autocarul își continua drumul. Reacher privea pe rând când pe geam, când la plic, și îl urmărea pe tipul cu barbișon, care stătea la pândă.

*

Gregory ieși din garajul de pe Strada Centrală și se întoarse la adăpostul teritoriului ucrainean. Birourile lui erau în spatele unei firme de taximetrie, peste drum de o casă de amanet și lângă o firmă de angajamente de cauțiune, toate acestea aparținându-i. Parcă și intră în birou. Oamenii lui de încredere îl așteptau acolo. Erau patru la număr, toți semănau între ei și cu el. Nu erau rude, dar proveneau din aceleași orașe, sate și pușcării din țara lor de origine, aceasta fiind probabil o legătură și mai puternică.

Toți se uitau la el. Patru fețe, patru perechi de ochi larg deschiși și o singură întrebare. La care răspunse:

— Succes total! Dino a înghițit pe nemestecate toată povestea. Pot să vă spun că e un bou și un prost. Puteam să-i vând și Podul Brooklyn. Cei doi inși pe care i-am numit sunt istorie. O să-i ia o zi ca să se reorganizeze. Pentru noi e o ocazie grozavă, prieteni. Avem douăzeci și patru de ore. Flancul lor e larg deschis.

— Zi albanezi și trage apa, spuse mâna lui dreaptă.

— Pe-ai noștri unde i-ai trimis?

— În Bahamas. Un tip de-acolo, cu un cazinou, ne dă-torează bani. Are un hotel mișto.

Indicatoarele federale verzi de la marginea autostrăzii anunțau că se apropiau de un oraș. Prima stație a zilei. Reacher îl urmărea pe tipul cu barbișon cum își calculează mișcările. Avea două necunoscute. Oare tipul cu banii plănuia să coboare acolo? Și, dacă nu, se va trezi totuși, ca urmare a manevrelor de încetinire, întoarcere și oprire ale autocarului?

Reacher era atent la ce se întâmplă. Autocarul ieși de pe autostradă și intră pe o șosea cu patru benzi care

îl purtă spre sud, peste un câmp umed de la ploaia recentă. Vehiculul se deplasa lin, iar pneurile scoteau un fâșâit liniștitor. Tipul cu banii rămase adormit. Individul cu barbișon continua să-l urmărească. Reacher bănuia că acesta își făcuse deja planul. Se întrebă cât de bun era acel plan. O mișcare inteligentă ar fi fost să șterpească plicul cât mai repede, să-l ascundă bine și apoi să încerce să coboare din autobuz de îndată ce oprea. Chiar dacă tipul adormit s-ar trezi înainte de oprirea în stație, în primele momente ar fi confuz. Poate nici n-ar remarca dispariția plicului. Și, chiar dacă ar observa, n-ar avea motive să tragă concluzii pripite. S-ar gândi că poate i-a căzut din buzunar. Ar irosi un minut căutând pe scaun, dedesubt și apoi sub scaunul din fața lui, gândindu-se că poate l-a împins cu piciorul în somn. Abia după toate astea ar începe să se uite în jur, întrebător. Între timp, autocarul s-ar opri și pasagerii ar începe să se ridice de pe scaune și să coboare, iar alții să urce. Culoarul dintre scaune ar fi plin de oameni, astfel că un ins s-ar putea strecura fără probleme. Asta ar fi mișcarea deșteaptă.

Oare tipul știa asta?

Reacher n-a mai aflat niciodată.

Omul cu plicul plin de bani se trezi prea devreme.

Autocarul încetini și se opri la un semafor cu un șuierat al frânelor, iar individul ridică brusc capul, clipi și își pipăi buzunarul, apoi împinse plicul mai adânc, unde nu-l mai putea vedea nimeni.

Reacher se lăsă pe spătarul scaunului.

La fel și tipul cu barbișon.

Autocarul merse mai departe. De o parte și de alta a drumului erau câmpuri de un verde prăfuit, ca la sosirea

primăverii. Apoi ajunseră la primele amenajări comerciale, pentru utilaje agricole și automobile de fabricație americană, toate întinse pe suprafețe imense, cu sute de mașini lucitoare aliniate sub stegulețe colorate și drapele. Apoi își făcură apariția parcurile de birouri și un hipermarket uriaș, amplasat în afara orașului. În cele din urmă, orașul însuși. Din cele patru benzi ale drumului rămaseră doar două. În față se vedeau clădirile mai înalte. Dar autocarul coti la stânga și făcu un ocol, păstrând o distanță respectuoasă în spatele cartierelor scumpe, cu chirii astronomice, iar după vreo opt sute de metri ajunse în autogară. Prima stație a zilei. Reacher rămase pe scaun. Biletul lui era valabil până la capătul liniei.

Tipul cu banii se ridică.

Încuviință din cap, la un gând care-i trecuse prin minte, își trase pantalonii în sus și își aranjă geaca. Toate lucrurile pe care le face un om în vârstă când se pregătește să coboare dintr-un mijloc de transport în comun.

Păși pe culoar și înaintă cu pași târșâiți. N-avea bagaj. Doar el. Păr cărunt, geacă albastră, un buzunar umflat, un buzunar gol.

Tipul cu barbișon avea un plan nou.

Îi încolți în minte ca din senin. Practic, Reacher putea să vadă cum i se învârtteau în cap roțițele, ca la mașinile de poker mecanic, ca să-i afișeze trei cireșe. O succesiune de concluzii clădite pe un lanț de supoziții. Autogările nu erau situate niciodată în partea frumos amenajată a orașului. Ușile de ieșire dădeau către străduțe modeste, către spatele unor clădiri, către vreun teren viran sau poate o parcare cu autotaxare. Colțuri de stradă fără vizibilitate și trotuare pustii. Ar fi fost o confruntare între

Lee Child

douăzeci și ceva de ani și șaptezeci și ceva. O lovitură din spate. Un jaf simplu. Se întâmplă mereu. Cât de greu ar putea să fie?

Tipul cu barbișon sări în picioare și se grăbi pe culoar, ținându-se la nici doi metri în urma tipului cu banii.

Reacher se ridică și îi urmă pe amândoi.

DOI

Tipul cu banii știa unde se duce. Asta era clar. Nu privi în jur ca să se orienteze. Ieși direct pe ușa autogării și porni hotărât spre est. Fără să ezite. Dar și fără să se grăbească. Pășea cu încetineală. Părea ușor nesigur pe picioare. Avea umerii căzuți. Arăta bătrân, obosit și înfrânt. N-avea nici pic de entuziasm. Părea că se deplasează între două puncte față de care simțea la fel de puțină tragere de inimă.

Tipul cu barbișon mergea cam la cinci metri în urma lui, zăbovind, pășind încet, încercând să se tempereze. Ceea ce nu părea să-i fie ușor. Era un individ sprinten, cu picioare lungi, incitat de entuziasm și nerăbdare. Ar fi vrut să treacă de îndată la acțiune. Dar zona nu era favorabilă. Prea plată și deschisă. Trotuarele erau late. Chiar în față se găsea o intersecție semaforizată, cu trei mașini ce așteptau să se facă verde. Trei șoferi plictisiți, care priveau în jur. Poate și pasageri. Toți martori potențiali. Mai bine să nu se grăbească.

Tipul cu banii se opri la bordură. Aștepta să traverseze. Voia să meargă drept în față. Unde se vedeau clădiri vechi, cu străduțe înguste între ele. Mai late decât aleile,

dar umbrite și mărginite pe ambele părți de clădiri cu trei sau patru etaje.

Un loc mai potrivit.

Semaforul își schimbă culoarea. Tipul cu banii traversă greoi strada, supus, ca un om resemnat. Tipul cu barbișon îl urmă, stând la cinci metri în spatele lui. Reacher micșoră puțin distanța care îl separa de el. Simțea că se apropie momentul. Tânărul nu era dispus să aștepte la nesfârșit. N-avea de gând să lase ca mai binele să fie dușmanul binelui. Încă două intersecții și s-ar fi ivit prilejul.

Continuă să meargă în șir indian, distanțați, ignorându-se. Primul cvartal părea mai sigur în față și pe părțile laterale, dar în spatele lor tot aveai senzația că e prea deschis, așa încât tipul cu barbișon încetini pasul până când tipul cu banii traversă intersecția următoare și ajunse la al doilea cvartal. La ambele capete părea destul de bine ferit. Erau două imobile cu ferestrele bătute în scânduri, un restaurant părăsit și un birou de taxe cu geamuri prăfuite.

Perfect.

Momentul deciziei.

Reacher bănuia că tânărul o să treacă la atac chiar acolo și mai bănuia că atacul o să fie precedat de o privire agitată de jur împrejur, inclusiv în spate, așa că rămase ascuns după colțul străzii, o secundă, două, trei, un interval de timp pe care îl considera suficient de lung pentru toate privirile de care ar avea nevoie o persoană. Apoi ieși din ascunziș și-l văzu pe tipul cu barbișon deja apropiindu-se de victimă cu pași lungi și nerăbdători. Lui Reacher nu-i plăcea să alerge, dar în situația dată se văzu nevoit să o facă.

Ajunse acolo prea târziu. Tipul cu barbișon îl îmbrânci pe tipul cu banii, care se prăbuși greoi în față, lovindu-se la mâini, genunchi și cap. Cu mișcări agile, tânărul își vârî mâna în buzunarul aflat încă în mișcare și scoase de-acolo plicul. Moment în care sosi și Reacher, alergând stângaci, aproape doi metri de oase și mușchi și 113 kilograme împotriva unui tânăr suplu, care tocmai se ridica din poziția ghemuit. Reacher se izbi de tip cu o ușoară răsucire și coborând puțin umărul, iar tânărul zbură prin aer ca un manechin dintre cele folosite la testele de impact, aterizând într-un vălmășag de brațe și picioare, jumătate pe trotuar, jumătate în rigolă. Trupul se opri și rămase nemișcat.

Reacher se duse la el și recuperă plicul. Nu era sigilat. Aceste plicuri nu erau niciodată sigilate. Teancul de bani era gros cam de doi centimetri. O bancnotă de o sută de dolari în vârf și una dedesubt. Reacher frunzări teancul. Toate bancnotele erau de o sută de dolari. Mii și mii de dolari. Puteau să fie cincisprezece. Sau douăzeci de mii.

Se uită în spate. Bătrânul ridicase capul. Se uita spre el, cuprins de panică. Avea o tăietură pe față. De la căzătură. Sau poate că-i sângera nasul. Reacher ținu plicul ridicat. Bătrânul se uita fix la el. Încercă să se ridice, dar nu reuși.

Reacher se duse la el și-l întrebă:

- Ceva oase rupte?
- Ce s-a întâmplat? zise bătrânul.
- Poți să te miști?
- Cred că da.
- În regulă, rostogolește-te.
- Aici?